

REISLIJDER

Auteur: Jelte Krijnsen

Redactie: Jelte Nieuwenhuis, Ruard Wallis de Vries
en Frans van Hilten

Foto omslag: Jelte Krijnsen

Ontwerp omslagafbeelding en vormgeving: Ralf Emmerich, vanStijl

© Jelte Krijnsen 2026

Gepubliceerd via Bookmundo

ISBN: 9789403930183

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Man durf te lezen-reeks deel 4

Voor mijn vader

-

“Schrijven is schrappen”

JELTE KRIJNSEN

REISLIJDER

EEN NOVELLE

Inhoud

Proloog	9
 Deel 1: april – september 2001	 25
Dronken van geluk	27
Mythos in de middag	42
Ouzo, retsina en metaxa	51
Ruzie in de werkplaats	58
Bier bij het ontbijt	63
 Intermezzo	 67
 Deel 2: september – oktober 2002	 71
Een Grieks oogstfeest	73
Hoge toppen	85
Diepe dalen	94
Afkicken	103
Lulletje Rozewater	111
 Dankwoord	 118

Proloog

Amsterdam, februari 2024

Ik parkeerde ons zeven jaar oude kampeerbusje, de Volkswagen Transporter waar mijn vrouw, onze drie kinderen en ik in de afgelopen jaren regelmatig mee naar Frankrijk waren gereisd, op de hoek van de Apollolaan. Hier, in Amsterdam Oud-Zuid, woonde Danny na al die jaren nog steeds. Althans, dat hoopte ik. Het laatste wat ik had vernomen was dat Danny in augustus 2005 op Kefalonia, nabij de luchthaven van Argostoli, de spijsplinternieuwe bedrijfswagen van het reisagentschap in de prak had gereden en dat hij een week later, nadat er ook nog eens op onverklaarbare wijze geld uit de bedrijfskas was verdwenen, op staande voet was ontslagen. In de jaren daarna had ik niets, maar dan ook helemaal niets meer van hem vernomen. Negentien jaar lang radiostilte. Negentien jaar lang teken noch leven.

Nou nee, dat was niet helemaal waar. In september 2005, een maand na zijn ontslag, had ik Danny voor het allerlaatst gesproken. Hij belde mij destijds stomdronken op. “Het is jouw schuld dat ik mijn mooie leventje in Griekenland kwijt ben!” had hij geroepen. “Jij hebt achter mijn rug om lopen lullen!” “Jij hebt het ge-

daan!” Túúrlijk, Danny, túúrlijk. Jij mocht op Kefalonia wel bier drinken bij het ontbijt en daarna met klanten op de achterbank achter het stuur stappen, maar ik had natuurlijk nooit mogen ‘klikken’. Hoe durfde ik?

Het vervolg van het telefoongesprek was nog gekker geweest. Nadat Danny mij ook nog had uitgemaakt voor een ‘vieze verrader’ en een ‘slap wijf’, vroeg hij, serieus waar, of ik voor hem wilde getuigen in de rechtbank als hij zijn ontslag ging aanvechten.

“Wat denk je zelf?” had ik gezegd, “Ik ben Gekke Henkie niet!” Daarna had ik de hoorn op de haak gooid en zijn nummer uit mijn telefoon verwijderd.

Dát was ons laatste contact geweest.

Tot één maand geleden.

Toen had ik Danny, nadat ik op NPO1 een documentaire over alcoholverslaafden had gezien, een doosje ‘loukoumi’ (Turks Fruit van het Griekse eiland Chios) gestuurd, met een briefje erbij: ‘Ha Danny, mocht je hier nog wonen, laat dan eens iets van je horen op onderstaand 06-nummer. Ik ben benieuwd hoe het met je gaat. Groet, Joep’.

Maar in de weken daarna was mijn telefoon stil gebleven. Angstvallig stil. En dus was ik, Meneertje Ongeduld, op de vroege avond van 17 februari 2024 in de auto gestapt. “Papa gaat op bezoek bij een oude vriend,” had ik tegen mijn drie zoontjes gezegd. “Effe checken of alles goed met hem gaat.”

Ik had natuurlijk kans dat ik helemaal voor Jan Lul van Arnhem naar Amsterdam reed. “Danny is al lang

dood,” zou de nieuwe bewoner wellicht zeggen. “Al vijftien jaar.” De kans op dit scenario leek mij eerlijk gezegd best groot. Ik had geen enkele reactie ontvangen op mijn doosje loukoumi en ik had met eigen ogen gezien hoe Danny zich richting zijn graf zoop. Maar toch. Hij kon natuurlijk ook, ergens in 2005 of 2006, naar een afkickkliniek zijn gelopen en “Help mij!” hebben geroepen. Op een bepaalde manier was Danny daar toch een beetje het type voor, want hij leek op mij.

Scenario nummer twee was dan ook het volgende: over een klein kwartiertje opende een moedige Danny redelijk fris en fruitig de voordeur en daarna zouden we, onder het genot van een kop koffie, en heel misschien één klein glaasje Ouzo-12 (om het af te leren) herinneringen ophalen aan vroeger, aan onze tijd op Kefalonia.

Maar er was ook nog een derde, veel minder rooskleurig scenario. Eentje waar ik ook rekening mee moest houden. Een rancuneuze Danny. Een agressieve Danny. Een Danny die mij, zodra hij de deur opendeed, op mijn bek zou slaan en mij weer de huid zou volschelden. Het was immers mijn schuld dat hij weer in Amsterdam woonde en niet meer in Griekenland.

Na een dik uur rijden en wat zoek naar een parkeerplek in Oud-Zuid stapte ik uit mijn busje. Ik betaalde voor veertig minuten parkeergeld en liep naar het herenhuis met het juiste nummer op de gevel. Ik drukte op de bel, lichtelijk nerveus, en wachtte. *Ja! Het licht in de hal springt aan! Er is iemand thuis!*

De deur ging open. Voor mij stond een oude man, met lange, grijze haren. Ik twijfelde even, maar toen herkende ik de contouren van zijn gezicht.

“Hé Danny. Ik ben het, Joep!”

“...?...”

“Herken je me nog?”

“...?...”

“Joep!”

“...?...”

“Je weet wel, uit Griekenland!”

“...?...”

“Kefalonia!”

“...O..., ... Joep...,” klonk het traag, “nu zie ik het. Kom verder.”

Danny deed een stap opzij en maakte een gebaar zoals de Grieken ook altijd maken als ze iemand binnenlaten. Ik stapte het halletje binnen en liep naar de woonkamer. Die stond geel van de rook, en wat ik zag deed me huiveren.

Een bed.

Bij het raam.

Net als bij mijn oma vroeger, in het verpleeghuis. Aan de andere kant van de kamer, recht tegenover het bed, een tafeltje met volle asbakken en memootjes, héél veel memootjes. Allemaal boodschappenlijstjes, dacht ik eerst nog, maar nee, dat was natuurlijk niet zo. Het waren geheugensteuntjes! Dit was nog erger dan vroeger. Veel erger!

Ik draaide me om en keek naar Danny. Hij miste een

paar ondertanden en had een hele vieze baard. *What the fuck?*, dacht ik. *Hij heeft toch niet negentien jaar voor de televisie gezeten?*

Ja, wel dus.

Dit hol, waar de sigarettenrook als luchtverfrisser fungeerde, was nog donkerder dan dat krot in ons tweede seizoen op Kefalonia, met gele muren in plaats van witte en met gordijnen die in geen jaren waren gewassen. De tijd had hier écht twee decennia stilgestaan.

“Hoe gaat het?” vroeg ik.

“Ja, best wel weer goed.”

“Hoe bedoel je, weer?”

“Ik lag laatst op de grond.”

“Op de grond?”

“Ja, hier in huis. ... Ik heb ‘t aan m’n hart en ik was gevallen. De buurvrouw hoorde me roepen.”

“Jezus. En toen?”

“Een ambulance en een ziekenhuisopname. Ik weet niet precies hoe lang.”

Dat waren onze eerste woorden en ik moest nu echt even gaan zitten om bij te komen.

En zo nam ik plaats op een verweerd stoeltje, schuin tegenover Danny.

“Heb je nog steeds twee huurders?” vroeg ik, nadat ik één keer diep had ademgehaald en drie keer met m’n ogen had geknipperd.

“Nee, inmiddels nog maar eentje.”

“Is het genoeg om rond te komen?”